

# פרשת ויקרא

## "ויקרא אל משה" [א, א]

ויקרא — אל"ף זעירא

האלף הזעירא ב"ויקרא" באה לרמז, כי אין לימוד התורה מתקיים אלא אצל אדם שמקטין עצמו בנוהג בענווה.

"אלף" — כלומר, לימוד תורה ("ואאלפך חכמה") — מתקיים רק אצל "זעירא" — מי שזעיר בעיני עצמו, כדרך שמובא בילקוט, שלפיכך זכה משה רבנו לקריאה זו — "ויקרא אל משה" — משום שהיה עניו ובורח מן הכבוד, באמרו: "לא איש דברים אנכי".



"ויקרא אל משה" — באלף הזעירא. תמיד מצטמצם השם יתברך וקורא אל האדם מתוך פנימיותו. קריאה זו מכוונת באורח סתמי לכל אדם, ורק אם האדם קולט את הקריאה הזאת הריהי הזככת לבחינת "וידבר ד' אליו מאהל מועד" — השפעה תמידית קבועה של הקדושה האלוהית...



הרבי ר' בונם מפשיסחה ז"ל היה אומר על ה"אלף זעירא", כי משה רבנו לא נתפעל כלל מכל ההשגות העליונות שהשיג, אלא נשאר שפל-רוח בעיני עצמו, בדומה לאדם פשוט שעומד על גג גבוה, אשר לא יעלה כלל על דעתו להתגאות בזה שהוא גבוה, שכן יודע הוא יפה כי מכח גופו איננו גבוה כל-עיקר ורק הגג מגביה אותו.

כך גם משה רבנו, אף כי ידע את רום מדרגתו, היה סבור תמיד כי המעלות אינן של עצמו כלל, אלא הקדוש ברוך הוא העניקן לו, ולפיכך לא נכנס מעצמו לאהל מועד עד אשר נקרא לשם.

חכמינו אמרו על כך: "כל הרודף אחר השררה — שררה בורחת ממנו, כל הבורח מן השררה — שררה רודפת אחריו (מדרש תנחומא) ולפי שהיה משה עניו ובורח מן הכבוד, רדף אחריו הכבוד והשם יתברך קרא רק אליו לבוא לאהל מועד.

ויש מקום לשאול, מפני מה מגיע לו לבורך מן הכבוד שהכבוד ירדוף אחריו? אם איננו רוצה בכבוד, למה זה יוטל עליו הכבוד כמעמסה?

ברם, — אומר בעל השפת אמת ז"ל — "הבורח מן הכבוד" האמיתי הוא זה שנוטל את הכבוד החלק לו ומרימו אל השם יתברך, שהוא הוא "מלך הכבוד" האמיתי; כי מתבונן הוא בדבר ומבין, שבכבוד הזה אין מתכוונים אליו כי אם למעלותיו שנתן לו השם יתברך, וממילא אין הכבוד מגיע לו כי אם לשם יתברך.

ולפיכך "הכבוד רודף אחריו" — משום שאם יש בכוחו להעלות את הכבוד ולהחזירו אל שורשו, משתוקק איפוא הכבוד שימשיך לתקנו גם להבא."

הרבי מרוז'ין ז"ל היה אומר, כי נבצר ממנו להבין כיצד יכול אדם להתפעל מן הכבוד, והלא די הוא שלא ימצא מקום לעצמו מחמת בושה.

והוא הסביר זאת בדרך משל: מלך של מדינה גדולה מינה פעם מושל על עיר שדה אחת, והיו כל בני העיר מחלקים לו כבוד גדול. יום אחד בא המלך לאותה עיר, כדי לראות כיצד מנהל המושל את עירי. המלך היה מחופש כאדם פשוט ורק המושל, שסייר יחד אתו את העיר, ידע את זהותו האמיתית.

והנה כאשר עבר המושל עם בן לוייתו האלמוני על פני רחובות העיר, חלקו בני העיר כבוד רב למושל ולא שמו לב למלך ההולך אתו. נקל איפוא לשער, כמה בוש ונכלם היה המושל מן הכבוד הזה, בידעו כי המלך, אשר לו מגיע בעצם כל הכבוד, הולך אתו...

רגש בושה כזה צריך להרגיש כל אדם, בידעו כי כל הכבוד יאה רק להשם יתברך שהולך אתו ומחונן אותו במעלות הללו שבגללן הוא זוכה לכבוד.



איש אחד בא לפני הרבי ר' בונם מפשיסחה ז"ל ושאל אותו: "הנה תמיד בורח אני מן הכבוד ואף על פי

כן אין הכבוד רודף אחרי, היכן איפוא האמת שבדברי חכמינו?"

השיב לו הרבי ר' בונים: "מתוך שאלתך משמע, שבשעה שאתה בורח מן הכבוד הרי אתה פונה מדלג על פנים לאחור, לראות אם הכבוד רודף אחריך. ממילא כשהכבוד רואה שאתה פונה אליו, הריהו רודף שמתכוין אתה לרדוף אחריו ומיד פונה הוא עורף ובורח מפניך".

הכוונה שבדבר היא, שהוא בורח במתכוין מן הכבוד כדי שהכבוד ירדוף אחריו, כלומר, הוא משיג את עצמו עניו כדי שיזכה על ידי כך לכבוד יתר, ובזה כשלעצמו הריהו רודף אחרי הכבוד...



הקול הולך ומגיע לאזניו וכל ישראל לא היו שומעין (רש"י)

בזה מתחוויר מה שנדב ואביהוא נכנסו להיכל בלי רשות ביום השמיני למלואים, בעת שאפילו משה המתין שיקראו לו — משום שהרי הם לא שמעו את הקול שקרא למשה, סברו איפוא כי משה נכנס להיכל מעצמו ולמדו מזה שגם הם רשאים להכנס בלי רשות...

### "אדם כי יקריב מכם קרבן לה" [א, ב]

הקרבן האמיתי הוא מה שהאדם מקריב מגופו — שיש לו הכנעה ולב נשבר — ואין הקב"ה חפץ בקרבן אם אינו מלווה בתשובה, וזה כוונת הפסוק "אדם כי יקריב מכם" — דהיינו מממנו מהרצונות שלו אז הרי זה "קרבן לה"...



ביאור נוסף, שהרי באמת הקרבן היה ראוי להיות "מכם" — מהאדם עצמו, ורק ה' ריחם עליו שיקריב "קרבן לה" - בהמה במקום את גופו, וכשיראה כיצד זורקים את דמה ושורפין את איבריה יחשוב יבין שזה מה שהיו צריכים לעשות לו בעצמו.